

en Indflydelse, som ogsaa er en straffende Indflydelse, om end den ikke kan give sig til Kende gennem Erstatning eller Bod. Gennem hele den Betydning for saadanne Virksomheder, som Offentliggørelse og administrative Indgreb kan have, giver det ærede Medlem Administrationen en Indflydelse, som vi har været velkendte med i en Aarrække, men som det er lykkedes at faa gjort op med, og som vi ikke vil medvirke til, at Samfundet skal vende tilbage til.

Og saa nytter det ikke, at det ærede Medlem taler om, at naar vi ikke vil gaa med til hans Forslag, har vi derigennem bevist, at vi nok vil tale om Frikonkurrence, men ikke vil gøre nogen Indsats for at hævde den. Vi har gennem vort Forslag ikke blot talt om Frikonkurrence, men vi har gjort en efter vor Opfattelse og efter meget talstærke Kredses Opfattelse overordentlig værdifuld Indsats for at fremme Frikonkurrencen i vort Samfund. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at hvis han vil bidrage til sammen med os at gennemføre en Lovgivning, hvorved vi kan komme Organisationernes afgørende Indflydelse paa alle Erhvervslivets Forhold til Livs paa en saadan Maade, at vi kan hindre økonomisk og personlig Forfølgelse etableret overfor den, der ikke vil bøje sig ind under Organisationsafgørelser — hvis det ærede Medlem Hr. Rode vil bidrage til en saadan Lovgivnings Gennemførelse, tør jeg forsikre ham om, at saa har han gjort en langt værdifuldere Indsats til Fremme af Frikonkurrencen indenfor dansk Næringsliv end ved det Lovforslag om midlertidig Behandling af visse Prisaftaler, som her foreligger.

At der er Forskel paa Lønftaler og Prisaftaler, at Lønftalerne indgaas mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, hyppigt mellem Organisationer, og at Prisaftaler i Almindelighed indgaas mellem Konkurrenter for at begrænse Konkurrencen og skabe sig en Fordel, som, hvis Konkurrencen faar fri Bane, maaske ikke kan tilvejebringes, er jeg særdeles velbekendt med. Men der er foruden den Forskel, som det ærede Medlem Hr. Rode peger paa, den overordentlig paafaldende Lighed mellem saadanne Beslutninger angaaende Løn og angaaende Pris, at de træffes ved Organisationens Afgørelse, ved Organisationens Indflydelse, og at de hævdes ved den Magtfaktor, som Organisationen indenfor hver enkelt Interesseskreds i Virkeligheden er; og det er netop denne Magtfaktor, som vi skal søge at komme til Livs, og som vi vil søge at komme til Livs gennem vort Lovforslag. Lykkes

dette, er Vejen banet for andre Tilstande end dem, vi nu lever under, og saa er der ogsaa derigennem aabnet en meget ønskelig Vej til at komme det Onde, som det ærede Medlem Hr. Rodes midlertidige Lovforslag angaaende Prisaftaler med forhøjet Pris som Følge tager Sigte paa, til Livs.

Den højtærede Minister frembød jo et overordentlig interessant Skue i Dag, den højtærede Minister var et Billede paa Resignation. Jeg vil paa ingen Maade sige, at det klædte den højtærede Minister ilde, tværtimod. Den højtærede Minister saa hellere sit eget Barn sat ud i Livet som selvstændigt virkende end det ærede Medlem Hr. Rodes, thi den højtærede Minister mente, at hans Regeringens Forslag var bedre end det, der her foreligger; og den højtærede Minister synes jo lige saa godt, at Forhandlingerne kunde have drejet sig om Regeringens Forslag, saasom der alligevel ikke var nogen Mulighed for at faa noget igennem — saaledes forstod jeg den højtærede Minister —, og for saa vidt er jo begge Lovforslag ogsaa, det maa jeg erkende, lige gode. Men den højtærede Minister er vant til at resignere, og dette, at den højtærede Ministers Lovforslag ikke synes at skulle nyde Fremme, kan formentlig ikke komme den højtærede Minister overraskende. Saa vidt jeg ved, har der for ret nylig været et Møde, hvor man fra ledende Side i de to samvirkende Partier blev enig om, hvad der af betydningsfuldt skulde fremmes, og hvad der skulde lægges til Side. Det kommer maaske derfor ikke den højtærede Minister mere overraskende, at Lovforslaget om uretmæssige Prisaftaler ikke skal fremmes, end at han var i Stand til at udvise den Resignation, som han, da han havde Ordet, viste her.

Den højtærede Minister siger saa, at naar man stadig væk hævder Berettigelsen til at gribe ind i Spørgsmaalet om Arbejds-lønningernes Højde, er der ikke nogen som helst Grund til, at Næringslivets Omraade i det hele taget skal være fredhelligt. Men den højtærede Minister faar virkelig undskyldte, der er ikke nogen, og navnlig da ikke nogen fra vor Side, som har erklæret Næringslivet som fredhelligt, noget, man i denne Forbindelse ikke maa beskæftige sig med, men vi har kun peget paa, at Frikonkurrencens Hævdelse, Opretholdelsen af en fair Pris, bestemt gennem Tilbudets og Efterspørgselens regulerende Indflydelse, dette Problem lader sig ikke løse blot der ved, at man tramper løs indenfor Næringslivet og tramper de mindre heldige Vækster, som der maatte fremvokse, ned, naar man